

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária JUDr. Ondrej Lučivjanský, s. r. o., Štúrova 19, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice č. k. 91K/1/2025-131 z 29. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie v časti výrokov I až III o uložení pokút zrušil a vrátil vec mestskému súdu na ďalšie konanie, ako aj aby im priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovatelia vykonávali k 14. augustu 2025 funkciu štatutárneho orgánu úpadcu PROKONT s.r.o., Partizánska 1128, Sečovce, IČO 50 421 298 (ďalej aj „dlžník“ alebo „úpadca“), pričom podľa obchodného registra každý z nich mohol konať v mene tejto obchodnej spoločnosti samostatne, tzn. každý z konateľov mohol sám podať návrh na vyhlásenie konkurzu pre prípad jej úpadku. Mestský súd uznesením č. k. 91K/1/2025-72 z 8. augusta 2025 zverejneným v Obchodnom vestníku 14. augusta 2025 vyhlásil na majetok dlžníka malý konkurz, ustanovil správcu konkurznej podstaty a vyzval veriteľov, aby si v zákonnej

lehote prihlásili svoje pohľadávky voči úpadcovi. Správca konkurznej podstaty v insolvenčnom registri 1. decembra 2025 zverejnil oznam o zrušení konkurzu, pretože konkurzná podstata nepokryla náklady konkurzu. Mestský súd zistil, že po zrušení malého konkurzu ostali neuspokojené pohľadávky prihlásených veriteľov prevyšujúce v úhrne 50 000 eur (v insolvenčnom registri predstavovali spolu 76 530,38 eur).

3. Mestský súd podľa § 106k zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. septembra 2025 (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) konštatoval, že sú splnené oba predpoklady uvedené v § 106k ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. na uloženie pokuty sťažovateľom, ktorí vykonávali funkciu konateľov úpadcu, pričom každý z nich mohol konať samostatne, a každému z nich uložil pokutu vo výške 2 500 eur. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľom doručené 29. januára 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentujú, že napadnuté uznesenie v časti odôvodnenia výšky pokuty vykazuje znaky formalizmu a arbitrárnosti, najmä tým, že mechanicky stotožňuje mimoriadnu účtovnú závierku zostavenú v priebehu roka s ďalším „rokom“ záporného vlastného imania, čím sa výška sankcie odtrháva od zákonného kritéria „dĺžky obdobia“ a stáva sa závislou od čisto formálneho faktu existencie ďalšej závierky, ktorá bola v danom prípade vyhotovená ako obligatórna príloha k návrhu na vyhlásenie konkurzu. Mestský súd neoprávnene stotožnil každú predloženú účtovnú závierku s ďalším „rokom“ záporného vlastného imania a automaticky k nej priradil pevnú sankčnú jednotku, a to bez toho, aby hodnotil reálne časové trvanie záporného vlastného imania (mimoriadna závierka z roku 2025 bola vyhotovená k júlu 2025). Nemožno pripustiť, aby výška majetkovej sankcie závisela od formálneho počtu účtovných výkazov, keď zákon explicitne viaže kritérium na „dĺžku obdobia“. Sankcie uložené sťažovateľom mali byť mestským súdom individualizované v rámci zákonného rozpätia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdenom porušení označených práv napadnutým uznesením mestského súdu o uložení pokuty podľa § 106k zákona č. 7/2005 Z. z. sťažovateľom ako štatutárnym orgánom úpadcu v režime tzv. malého konkurzu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej majetkovej sankcie.

6. V súvislosti s namietaným uznesením mestského súdu ústavný súd pripomína, že nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov, a preto nezasahuje svojím prieskumom do ich rozhodnutí, ak vo svojej činnosti postupujú v súlade s požiadavkami práva na súdnu a inú právnu ochranu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom.

7. V § 106k zákona č. 7/2005 Z. z. sú výslovne ustanovené podmienky uloženia majetkovej sankcie štatutárnemu orgánu úpadcu pre prípad nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu podľa druhej časti desiatej hlavy zákona č. 7/2005 Z. z. („malý konkurz“). V preskúmanom konaní nebolo sporným naplnenie oboch zákonných podmienok na uloženie tejto sankcie (ktorá je obligatórnej povahy), t. j. vykazovanie záporného vlastného imania dlžníka pred vyhlásením malého konkurzu a existencia neuspokojených pohľadávok prihlásených veriteľov prevyšujúcich v úhrne sumu 50 000 eur po zrušení malého konkurzu. V prípade naplnenia oboch podmienok zákon umožňuje súdu voľnou úvahou určiť výšku pokuty v rozsahu od 1 000 do 10 000 eur, pričom § 106k ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. určuje ako jediné kritérium na úvahu dĺžku obdobia, v ktorom dlžník vykazoval záporné vlastné imanie.

8. Ústavný súd po oboznámení sa s uznesením mestského súdu konštatuje, že tomuto uzneseniu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Mestský súd svoje úvahy o výške pokuty prezentoval v bode 16, v ktorom poukázal na to, že pri určení výšky pokuty vychádzal z maximálnej výšky pokuty 10 000 eur, ktorej hodnotu vzhľadom na zákonom požadované kumulatívne splnenie dvoch podmienok na jej uloženie rozdelil na dve časti po 5 000 eur. Zohľadnil, že pred vyhlásením malého konkurzu vykazoval dlžník (úpadca) záporné vlastné imania v období dvoch rokov, čomu zodpovedá pokuta spolu v sume 2 000 eur. Následne vyhodnotil druhé kritérium (hodnota neuspokojených pohľadávok), pričom druhú sumu z maximálnej hodnoty pokuty vo výške 5 000 eur určil zohľadnením sumy neuspokojených pohľadávok prihlásených veriteľov vo výške 76 530,38 eur (vychádzal zo sumy 250 eur za každých začatých 50 000 eur neuspokojených pohľadávok, pozn.), čomu v tomto prípade zodpovedá pokuta v sume 500 eur. Na základe uvedeného každého zo sťažovateľov zaviazal k úhrade sumy 2 500 eur.

9. Sťažovatelia argumentačne rozporujú v podstate iba výšku uloženej sankcie. Atakujú predovšetkým posúdenie dĺžky obdobia, v ktorom úpadca ako dlžník vykazoval záporné vlastné imanie a namietajú nesprávne započítanie roku 2025 do tohto obdobia súdom iba na základe predloženej závierky, hoci správne mala byť zohľadnená reálna dĺžka trvania záporného imania úpadcu v roku 2025. Ústavný súd v tomto prípade pripomína, že rozpätie osobitnej peňažnej sankcie podľa § 106k zákona č. 7/2005 Z. z. je určené zákonom, ale individualizovanie výšky v jeho rámci je ponechané plne na voľnej úvahe súdu. Z odôvodnenia uznesenia mestského súdu je zrejmé, že sťažovateľom bola uložená sankcia v rámci zákonných hraníc a zohľadnenie záporného imania úpadcu v rámci roku 2025 pri výpočte sankcie ústavný súd nepovažuje za prejav svojvôle porušujúci sťažovateľmi označené práva.

10. Za právne irelevantnú považuje ústavný súd aj námietku nedostatočnej individualizácie tejto sankcie vo vzťahu k jednotlivým sťažovateľom ako konateľom úpadcu, pretože v súlade s § 133 ods. 3 Obchodného zákonníka obmedzenie konateľských oprávnení, t. j. prípadná vnútorná úprava zodpovednostných vzťahov medzi konateľmi v rámci spoločnosti, nie je proti tretím osobám účinné, a preto nepredstavovalo v tomto prípade ani relevantné kritérium pre rozhodnutie mestského súdu.

11. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že mestský súd vo veci sťažovateľov postupoval v súlade s obsahom a so zmyslom aplikovaných zákonných ustanovení a z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva taká aplikácia a interpretácia relevantnej právnej úpravy, ktorá by bola extrémnym vybočením zo zákonom stanovených kritérií upravujúcich uloženie tejto

majetkovej sankcie. Ústavný súd preto konštatuje, že uznesením mestského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre zjavnú neopodstatnenosť.

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovatelia namietajú v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením mestského súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu jemu zodpovedajúceho základného práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu